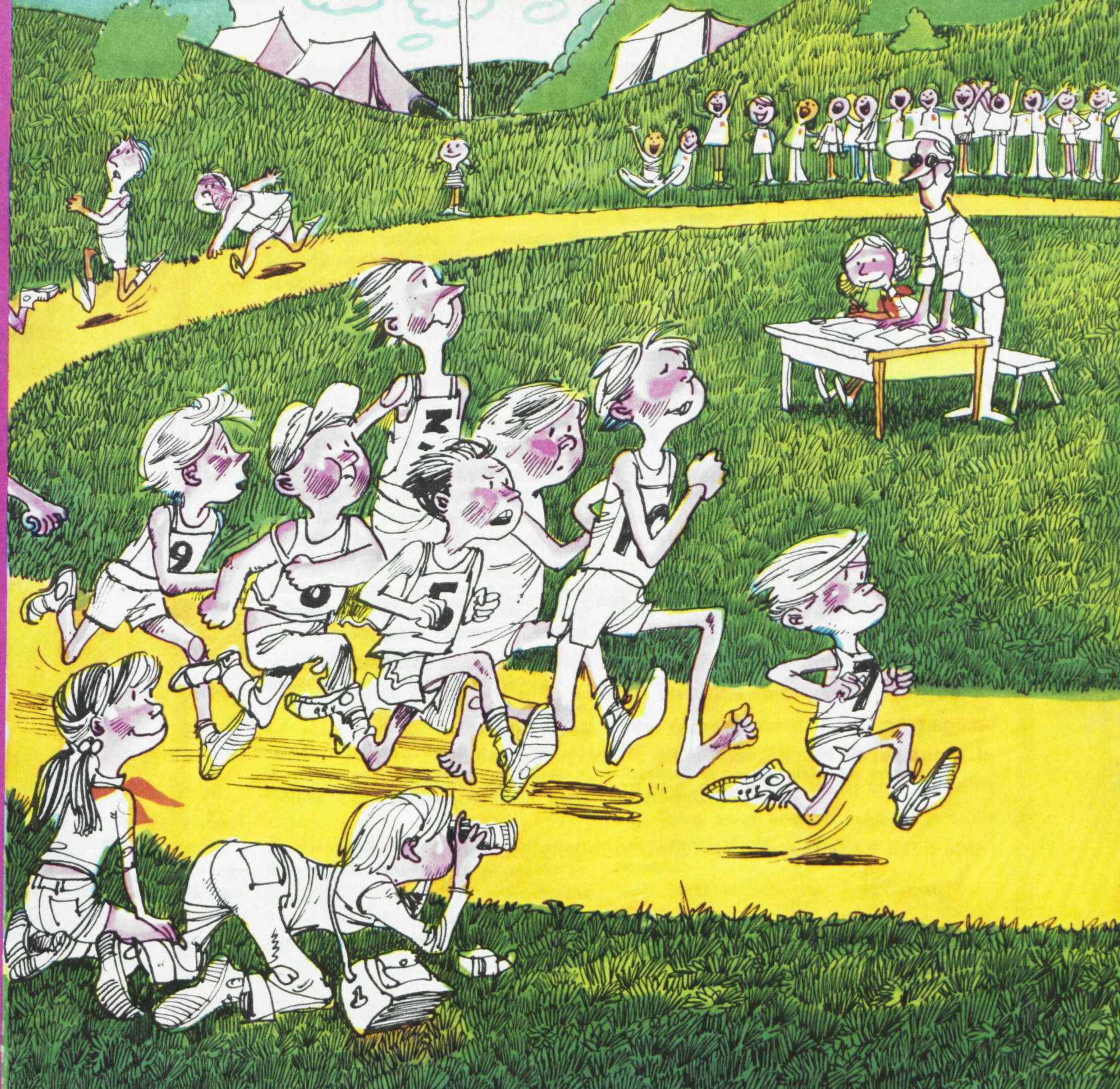

TÄHKEKE

NR. 7

1977

MEESTE JUTT

«Miks Kaupo enam meil pole käinud!» küsis isa ühel päeval Kallelt.

Kalle vaikis. Ta teadis, et valetada ei või, aga tõtt rääkida oli väga raske.

«Meil Kaupoga oli oma saladus, kuid mina rääkisin sellest pois-tele,» tunnistas Kalle. «Siis Kaupo ütleski, et ma pole kellegi sõber.»

«Miks sa nii tegid!» küsis isa. Kalle kehitas õlgu.

«Sa tead, et minu sõber on onu Tõnu. Me kohtume sageli, aru-
tame igasuguseid asju ja peame nõu. Nagu teiegi varem tegite,
eks!» Kalle noogutas.

«Oma sõna oleme siiani alati pidanud. Ja kui mul on abi vaja, ai-
tab onu Tõnu mind kindlasti. Samuti mina teda. Mäletad, ühel lau-
päeval saime telegrammi. Oli vaja kohe vanaema juurde sõita. Helistasin Tõnule ja palusin teda maale kaasa. Tean, et onul oli kiire töö käsil, kuid ta ei küsinud isegi, kuhu ja milleks sõidame. Ta mõistis, et vajan tema abi. Onu Tõnu sai alles teel teada vana-
emaga juhtunud õnnetusest.»

«Isa, aga kui ma palun Kaupo käest andeks!» küsis Kalle.

«Vabandama pead sa niikuinii, aga usalduse võitmiseks on sellest vähe.»

Mida peab Kalle tegema, et Kaupo teda jälle usaldama hakkaks!

ELJU MARDI

LÖKKE ÄÄRES

Väino isa oli järve ääres kalu puhastamas.

Puud lõkkes pragisesid.

«Oh, ma olen palju kordi niimoodi lõkke ääres istunud,» ütles Väino.

«Minu isa on kange kalamees. Ta võtab mind ikka oma kalalkäikudele kaasa...»

Uudo, Jüri ja Arvo kuulasid kõnelejat

aukartlikult. Nemad istusid lõkke ääres esimest korda. Ja täna olid nad siin sellepärast, et onu Aare, Väino isa, oli paar päeva tagasi poiste käest küsinud:

«Kas teil siin majade vahel mängimine igavaks ei lähe! Võtame parem kätte ja söidame paariks päevaks kalale!» Kalale! Ja koguni paariks päevaks! See tähendas ju telkides magamist. Mis võis veel toredam olla!

Onu Aare käis Uudo, Jüri ja Arvo vanematega kõnelemas. Ja laupäeva varahommikul asutigi teele. Algul söideti rongiga, siis mindi tükk aega mööda puudevahelist teerada ning lõpuks samuti hommikuniiske metsa all. Juba läikiski mändide-kuuskede vahel Mustjärve hõbedane pind. Poisid tahtsid kohe õnged lahti harutada ja püüdma hakata, aga onu Aare polnud sellega nõus. Enne tuli ikka laager üles lüüa, elamine sisse seada.

Järve ääres möödus päev märkamatuft. Uudo käis neli, Väino koguni viis korda suplemas. Arvo sai kätte neli särge, Jüri aga igavese piraka ahvena, mis oli suurem veel kui tema peopesa. Ja kuidas maitsesid kaasavõetud võileivad! Öhtuks lubas onu Aare keeta ehtsa uhhaa.

... Väino jätkas juttu kalastusretkedest. Tulevat ette igasuguseid põnevaid asju. Näiteks olevat kord varahommikul nende laagripaika ilmunud põder. Seisnud viie-kuue meetri kaugusel Väinost

ja vaadanud talle rahulikult otsa. Siis pööranud kõrvale, hüpanud üle kraavi ja kadunud kiirustamata metsa.

«Kas sul hirmu ei olnud, kui te niimoodi vastamisi seisite!» küsis Arvo.

«Mis hirmu!» viskas Väino üleolevalt käega. «Minu isa ütleb ikka, et kes hunti kardab, ärgu metsa mingu...»

«Poisid, puud on otsas! Millega me siis uhhaad keedame!» Seda küsis onu Aare, kes puhastatud kaladega oli järve äärest tagasi jõudnud.

«Nägin seal künka taga ennist paari väikest kuivanud puutüve. Väino, lohistage need õige siia!»

Väljas oli pimedaks läinud. Mets mustendas salapäraselt.

Lõkke valgusringis oli soe ja õdus.

Puude järele minek ei paistnud Väinole sugugi meeldivat. «Mu jalg on veidi hõõrdunud,» kaebas ta. «Las mõni teine läheb.»

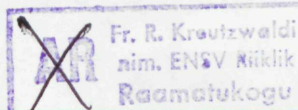
«Mine aga ise, mis sa teisi sunnid,» noomis Väinot isa. «Ega sa ometi kardad!»

Väino vaatas abiotsivalt sõprade poole. «Lähme, poisid!» tõusis Arvo.

Üheskoos ei tundunudki mets enam nii salapärane.

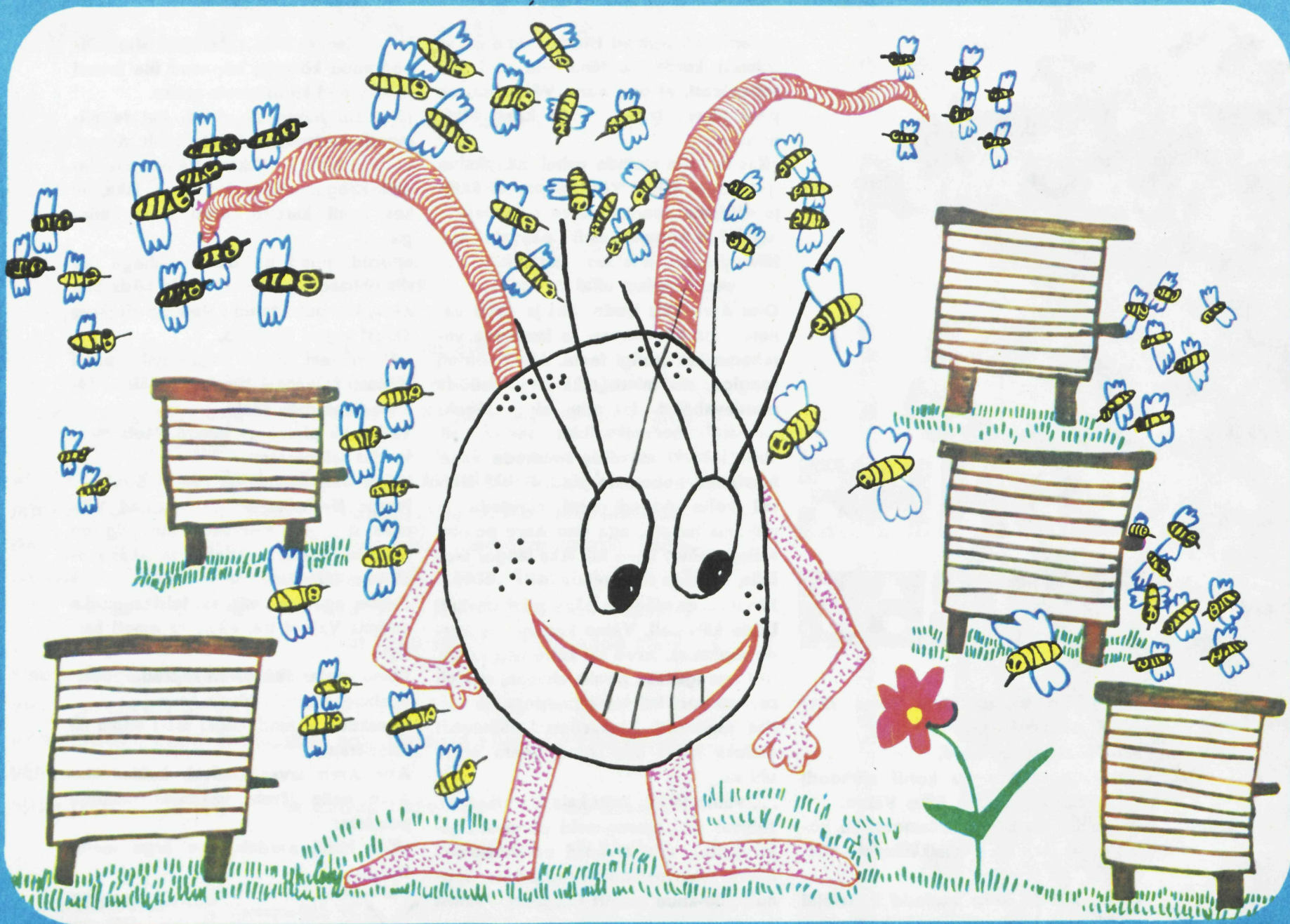
Aga Arvo arvas kuulvat, kuidas onu Aare neile järele vaadates omaette pomises:

«Kes hunti kardab, see ärgu metsa mingu...»

Fr. R. Kreutzwaldi
nim. ENSV Riiklik
Raamatukogu

OSKAR TANNER

PEREHEITMINE

Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — läksid just suplema, kui Sammelmani aiast tume pilveke tõusis ja õunapuude ümber keerlema jäi.

Linnalapsed oleksid nüüd võib-olla kartma lõõnud.

«Mesilased!» oleks ehk hüüdnud üks.

«Tahavad kallale tulla!» oleks ehk hüüdnud teine. Ja siis oleksid nad kõik kiljudes punuma pistnud.

Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — kartma ei lõõnud. Nad teadsid, et kui mesilased pilvena õhku tõusevad, lähevad nad uuf elupaika otsima. Ja et peljata pole neid siis vaja, sest peret heitvad mesilased nõelama ei kipu.

«Mina lendan Sammelmani kutsuma,» hüüdis Eino. «Teie vaadake hoolega järele, kuhu mesilased lendavad.»

Poole tunni pärast jõudis Eino loomaarst Sammelmaniga tagasi. Sedakorda mitte lennates. Aiavärava juures pidurdas sinise ristiga maastikuauto. Aias oli kõik vaikne. Õietolmu koguvad mesilased sumistasid virgalt lillelt lillele. Peret heitvaid mesilasi ei paistnud enam kusagilt.

«Ohoh!» hüüatas Sammelman. Loomi ravidest oli loomaarst Sammelman harjunud vähese jutuga läbi ajama. Ohe sõnaga ütles ta niisama palju ära kui teised terve lausega. «Hull lugu,» arvas ta nüüd oma «ohohiga». «Kuhu nad küll võisid lennata!»

Eino teadis, kuhu. Aia faga kuuskede all seisis Anne ja lehvitas käterätiga. Kui sinna mindi, hakkas paistma Ene. Tema lehvitas ujumisrõngaga. Veel kaugemal, kraavi kaldal seisis Elju ja vehkis lestadega. Aga hoopis kaugel põllupeenral kasvava kahara toominga ümber tiirutas Klaabu ning kuulutas juba kaugelt:

«Hurraa! Meie võit! Ma piirasin nad sisse! Ma ajasin nad kobarasse!»

«Tohoh!» ütles Sammelman, kui ta toomingaoksa küljes tumedat pallitaolist mügarat nägi. Häältest võis aru saada, et ta oli abelistega väga rahul.

«Nonoh!» kordas Sammelman, võttis taskust tulerava noa ja lõikas mügarat kandva oksa läbi. Siis mähkis ta selle õrnalt autost võetud teki sisse. Tegu oli tehtud. Nüüd jäi ainult üle uus pere uude tarusse viia.

«Minu töö ja vaev!» kiljus Klaabu õhus ringi tuhisedes.

«Mina piirasin sisse. Mina ajasin kobarasse.» Ta oli oma edu üle nii uhke, et ei suutnud kuidagi rahuneda.

Kõrvaloleva joonistuse saatis «Tähekesele» Ivo Tamm. Klaabul oli pildi üle väga hea meel. «Ivo vist tahab lugeda, kuidas ma mesilastega seiklesin,» arvas Klaabu. Loe siis, Ivo.

VENDA SÕELSEPP

MURELIK LÕO

Lendab lõoke lõunamaalt,
mure lendab kaasa:
kas ma tunnen ära veel
oma koduaasa?

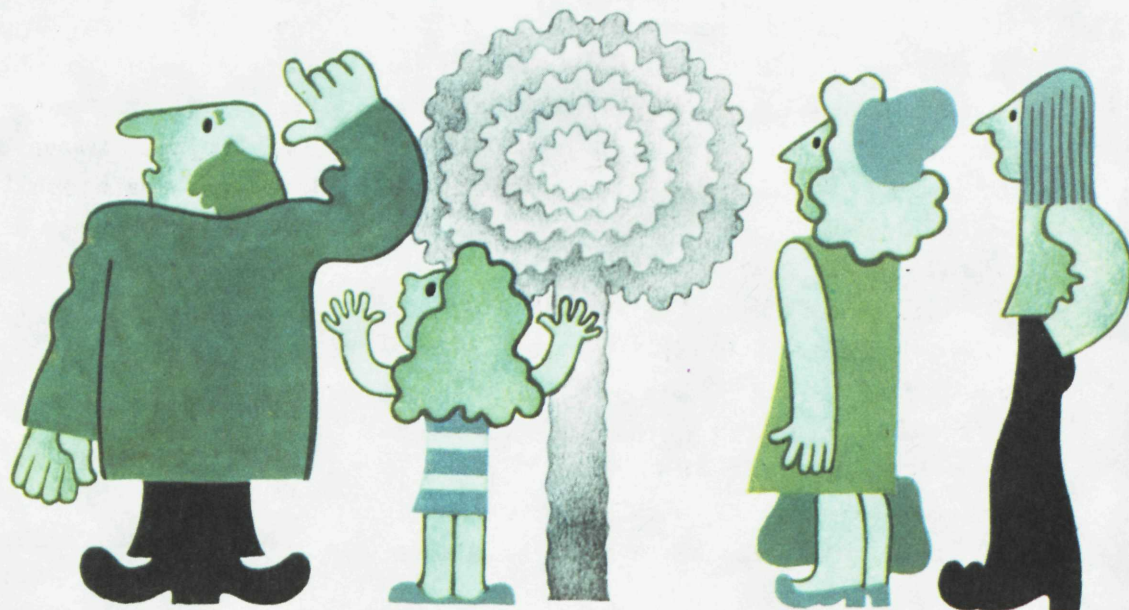
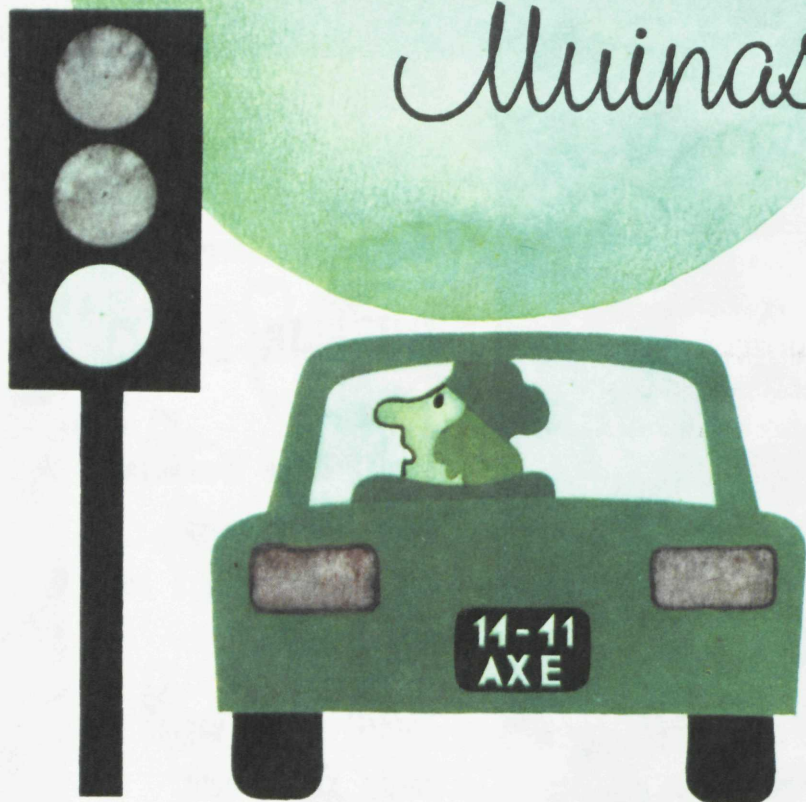
Kõrgelt-kõrgelt vaatab lõo
nurme kurba, halli,
ja siis äkki märkab silm
kahte värvipalli.

Veerevad need vudinal:
üks kui küpse tomat,
teine nagu rukkilill...
Need on omad! Omad!

Punane on Maarika,
sinine on Silver.

Kuula, kuidas taeva alt
kõlab röömus triller!

Muinasjutt kahvaturhelistest

On ju niimoodi, et alati, igal hommikul, on päike tõusnud taevasse kollasena. Või siis punasena. Või oranžina. Nagu peakski see just nõnda olema. Aga ehk peabki?

Inimesed muudkui tõusid hommikuti vooditest, pesid end, sõid hommikust ning tõttasid kes tööle, kes kooli, kes laste-aeda. Päikest nad ei märganudki. Isegi suvel, kui nad mere-rannas päevitasid, mõtlesid nad rohkem pallimängule või suplusele kui päikesele. Ja päike muutus kurvaks.

Ning seepärast tõusis ta ühel hommikul taevasse mitte kol-lasena, mitte punasena ega oranžina, vaid kahvaturhe-lisena. Ta uskus, et nüüd märkavad teda kõik. Ja ta ei eksinud. Inimesed tõstsid uudistava pilgu taevasse, vaata-

sid üksteise kahvaturhelisteks muutunud nägusid, vaatasid puulehti, mis rohelistes valguses täiesti ilma värvuseta tun-dusid olevat, ja ka valgusfoori tuld, mis oleks pidanud ju roheline olema, aga mille värvust samuti ei saanud kindlaks määrata, vaatasid siis jälle taevasse, vangutasid päid, näi-tasid näpuga ning lausused: «Põrutada vist saanud!»

Järgmisel päeval tõusis päike väga punasena — tal oli piinlik. Kuid ta ei teadnud, kas tal oli piinlik iseenda pärast, et ta nii väga oli tahtnud silma paista, või inimeste pärast, et need tema peale näpuga näitasid ja halvustavalt naersid.

Nõnda polegi me enam näinud kahvaturhelist päikest.

näikesest

Illustreerinud HELDUR LARETEI

HELLE LAAS

Unistame ümber

Sina unistad ja mina unistan. Unistame koos, siis saab unistusi nii palju, et võime jõuda Unistustemaale.

Viha ja Vihkamine väidavad, et sellist maad pole olemas. Aga kui meid on kaks, võime Viha ja Vihkamise lükata Unistustemaale ja unistada ümber. Kui nad sealt tagasi tulevad, ei ole nad enam Viha ja Vihkamine, vaid Viht ja Vihtlemine. Siis läheme koos nendega sauna. Peseme end üleni puhtaks ja alustame uut nädalat rõõmsa tuju ja hea meelega.

Kõva Naer ja Vaikne Naeratus

Kõva Naer lagistas suust suhu, trummeldas kõrvast kõrva. Äkki ilmus Kõva Naeru kõrvale üks Vaikne Naeratus. Kõva Naer märkas Vaikset Naeratus ja naeris ta enda kõrvalt välja.

Viimaks väsisid suud ja kõrvad Kõvast Naerust ja saatsid silmad otsima Vaikset Naeratus. Aga Vaikne Naeratus oli nii välja naerud, et silmad ei leidnudki teda seekord üles.

Vene kirjanik
IRINA TOKMAKOVA

UNEROHI

Kaugel on üks metsatukk.
Öökull vaikib seal kui sukk.
Kostab üksnes metsakohin
nagu vaikne unenohin.
Kohin nagu unenohin —
metsas kasvab unerohi.
Unerohi unemõnus
sõnub aina unesõnu.
Öökull valvab unerohtu.
Täna temaga ma kohtun,
palun temalt seda rohtu,
siis saad õhtul unelohtu.

Tõlkinud HELJO MÄND

LEELO TUNGAL

METSKITSETALL

Nagu inimeselaps,
väike, vallatu ja kraps,
lippab salus tulistvalu,
tulistvalu, tulistjalu,
kiidab sooja suveaega.
Aga tema küll ei palu:
«Ema, vii mind loomaaeda!»

Inglise kirjanik
ROBERT LOUIS STEVENSON

HALDJALEIB

Tule siia, lapsepõnn!
Õie sees sind ootab õnn.
Õhuline haldjaneid
istub õietoas,
magus lõhnav haldjaleib
külalise roaks;
kui on leivast söödud raas,
haldja keele selgeks saad.

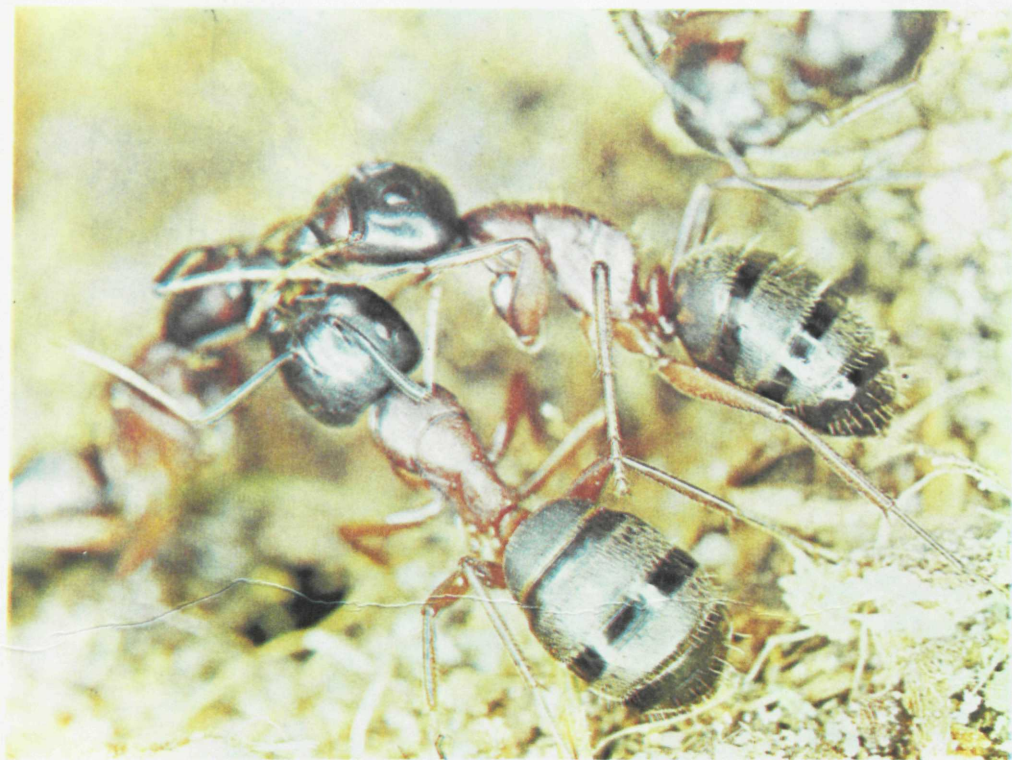
Tõlkinud HELJO MÄND

ENO RAUD

NÕIALUGU

Nõid keeras seestpoolt oma maja lukku
ja lendas läbi korstna ajalukku.
Ta sõiduriistaks oli vana luud,
ta reisimoonaks olid kanaluud.
Ning vaata imet — kauges ajaloos,
seal oli nõidu üle saja koos!
Ei olnud neil seal miskit häda, kuna
nad vabalt mängida said mädamuna.

SIPELGAD

Sipelgaid oled sa näinud metsas ja aias, võib-olla majatrepil ja sahvris. Mõnikord tuleb pesatäis valkjaid sipelgamune nähtavale ülestõttud kivi alt, vahel sagivad sipelgad kännu aukudest sisse ja välja. On väikesi, suuremaid ja päris suuri; on pruune, punaseid ja musti, tiibadega ja

tiivutuid. Sipelgarahvas on arvukas ja kirev rahvas. Maailmas elab neid umbes seitse ja pool tuhat eri liiki, Eestis aga 38 liiki.

Sipelgad on kuulsad oma töökusega. Tööd teevad sipelgad üheskoos. Üheskoos kasvatavad nad ka lapsi ja võtavad ette sõjakäike. Sipelgad on ühiselulised putukad, nende elukorralduses valitseb range kord ja tööjaotus: ühed hoolitsevad järglaste eest, teised muretsevad moonu, kolmandad tassivad okkaid ja töötavad ehitustel, neljandad valvavad, et lepatriinud nende «lehmi» — lehetäisid — nahka ei paneks. Kui vaenlased pesa ründavad, asuvad kõik töösipelgad ühiselt kaitsele.

Kord aastas kasvatatakse üles ka põlvkond tiibadega sipelgaid. Mõnikord lendab neid tervete pilvedena, siis on sipelgate pulmalend. Pärast pulmalendu saavad isased otsa, aga emased kaotavad tiivad ära ja hakkavad uusi peresid looma. Mõnikord moodustavad sipelgapesad metsas terveid linnu. Seal on pered omavahel seotud ja toetavad vastastikku üksteist. Kuklaste pesakuhilad, kõik okashaaval kokku kantud, võivad olla kuni kaks meetrit kõrged.

Et sipelgaid leidub maailmas palju, siis leidub neidki, kes sipelgatest elavad. Lõuna-Ameerikas on niisuguseks loomaks sipelgakaru, Austraalias sipelgasiil. Sipelgakarul ja sipelgasiilil on pikk kleepuv keel, millega saab hästi sipelgaid suhu ahmida. Meie metsades peavad sipelgaid maiusroaks rähnid. Mõnikord kraabib mäger sipelgapesa segi, vahel tuhneb selle talvel laiaili metssiga ja heidab saadud kuivale ja soojale asemele magama. Nii sipelgad muidugi hukuvad.

Paljud sipelgad hävitavad suurte hulkadena kahjulikke putukaid. Eriti agarasti teevad seda kuklased. Sellepärast on kuklased meil võetud looduskaitse alla. Kuklaste pesi ei tohi rüüstata, ja sealt, kus need jäävad puuraiduritele ette, viiakse sipelgad koos pesadega ära ohutusse paika. Niisiis — kohates kuklast, kohtad sõpra, aga sõpra laiaks litsuda ei ole sünnis.

Juuresoleval pildil näed hobusipelgaid. Hobusipelgad ehitavad pesa kuivanud puudesse. Pildi tegi filmioperaator Rein Maran. Tema on vändanud ka huvitava filmi sipelgate elust. Filmi pealkiri on «Okaslinnus». Sealt saad sa sipelgatest palju teada.

FRED JÜSSI

Väike ratsanik

Selle pildi tegin Kaukaasias. Seal võib väikesi uljaspäid tihti eeslil ratsutamas näha. On vist päris uhke tunne pikakõrvalise hobusekese seljas istudes end ehtsa ratsamehena funda!

Kuna eesel on sitke ja vastupidav kabjakandja, panevad Kaukaasia elanikud teda sageli kaherattalise vankri ette. Siis võib mägiteedel kohata eeslirakendit, millel koormaks viljakotid, heinalasu, küttepuud või sageli ka lihtsalt lõbusõitu tegevad lapsed.

Ent vahel tuleb ratsutada kodukülast kaugemalegi — mägedesse lambaid karjatama. Isa hobuse, poeg eesli seljas, nii nad siis lambakarja järel rohu- maadele kappavad. Lähemale päikesekiiri kiiskavatele lumistele mäeharjadele. Ja lähemale neile paikadele, kust mägironijate rajad suunduvad kõrgetele tippudele — Elbrusele ja Kazbekile.

REIN VESKIMÄE

! ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

	1	2	3	4			
1		I		N		E	
2		E		V		K	

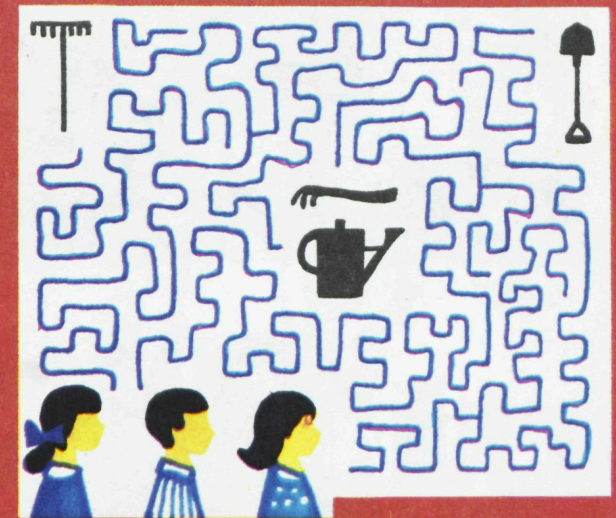
PAREMALE:

1. MEIE VABARIIGIS ILMUV LASTEAJAKIRI.
2. ELEKTRIJAAAM, MIDA SÕJAJÄRGSETEL AASTATEL EHTASID MEIE VABARIIGI KOMMUNISTLIKUD NOORED.

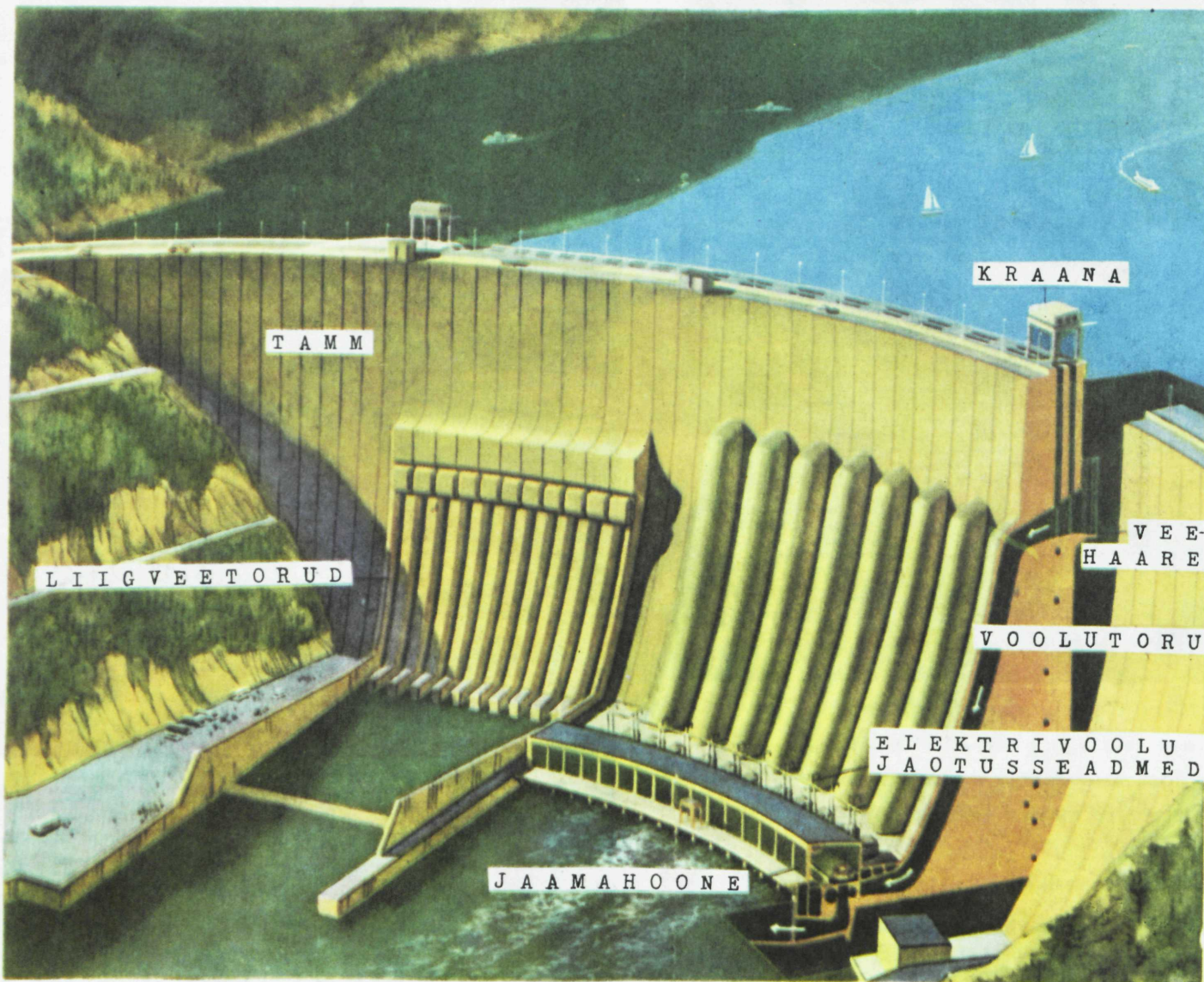
- ALLA:
1. SPORDIVAHEND
 2. MUUSIKARIIST
 3. ROHKEM
 4. TUBA

	3	2	
	1	4	

TÜHJADESSE RUUTU- DESSE KIRJUTA ARV 1, 2 VÕI 3. ÕIGE LA- HENDUSE KORRAL SAAD IGA PÕIK- JA PÜSTREA ARVUDE LIITMISEL SUMMAKS 9.

MISSUGUSED TÕÕRIISTAD VALISID ANU, REIN JA MAI AIAS TÖÖTAMISEKS!

SAJAANI-ŠUŠENSKOJE

Lenin võitles töörahva õiguste eest. Seepärast kartis tsaarivalitsus Leninit ja saatis ta elama Siberisse, väikesesse Šušenskoje külla. Siin voolas lai Jenissei jõgi. Ümberringi rohetas ääretu mets. Kaugel silmapiiril sinasid kõrged Sajaani mäed...

Sellest on nüüd möödas üle kaheksakümne aasta. Šušenskojest on saanud alev. Osa asulast on aga jäetud endiseks. Siin asub Lenini memoriaalmuuseum. Ümbruskonna mets, kus Lenin oli jalutanud ja jahil käinud, on võetud riikliku kaitse alla. Lähedase järve ääres on samasugune jahionn, nagu Lenin kord endale oli teinud.

Ent siinmail on praegu rajamisel veel üks omaladadne mälestusmärk Leninile: Sajaani-Šušenskoje hüdroelektrijaam. Oli ju Lenin pidanud elektrijaamade ehitamist meie kodumaale väga vajalikuks. Kõikjal, kus elavad ja töötavad inimesed, on elektrit tarvis. Lenini näpunäidetel ehitatigi esimesed Nõukogudemaa elektrijaamad. Aga Sajaani-Šušenskoje kujuneb meie maa suurimaks hüdroelektrijaamaks.

...Šušenskoje alevist umbes 80 kilomeetri kaugusel voolab Jenissei Sajaani mägede vahel. Siin Sajaani-Šušenskoje ongi. Nagu pildilt näed, suleb jõe-

vood hiiglaslik tamm. Mäeküljelt kulgeb maantee, mis ületab rohkem kui kilomeetri pikkuse tammiharja. Tammi taha koguneb vesi suureks sügavaks järveks, kus hakkavad sõitma reisilaevad ja mootorpaadid. Pildi parempoolses osas on tammi all jaamahoone. Sinna paigutatakse kümme elektrit tootvat seadeldist — turbiinid ja generaatorid. Need paneb tööle läbi kümne jämeda toru hiigljõuga allapahisev veevool. Selleks et näeksid nn. veehaaret ja jaamahoonesse minevat voolutoru, on pildil osa tammi kujutatud läbilõikes.

Pildil on vasakul pool tammi üksteist väiksemat veetoru. Nende kaudu juhatakse tammi taha kogunev liigvesi alla jõesängi. Tammi näed ka kaht kraanat, mida vajatakse veevoolu avamiseks või sulgemiseks.

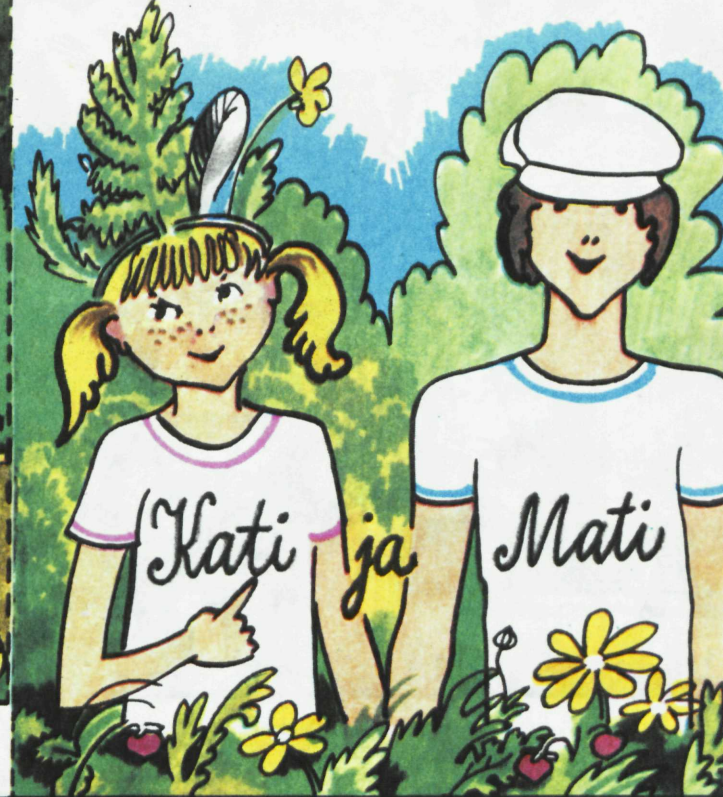
Sajaani-Šušenskoje hüdroelektrijaam on käesoleva viisaastaku üks suuremaid ehitusi. Tööd on jõudnud niikaugele, et tuleval aastal läheb käiku kaks elektrit tootvat seadeldist. Täielikult valmib hüdroelektrijaam viie aasta pärast. Jaam hakkab elektrivoolu andma paljudele Siberimaa linnadele ja asulatele, tehastele ja kaevandustele.

EINO TALI

KÄSITÖÖLEHT LÕIKA JÄMEDA MUSTA JOONE JÄRGI POOLEKS JA MURRA KRIIPSJOONT MÕÖDA RAAMATUKS.

Kati ja Mati tulevad metsast marjulft. Nad teavad, et üle maantee võivad minna alles siis, kui sõidukeid pole liiklemas.

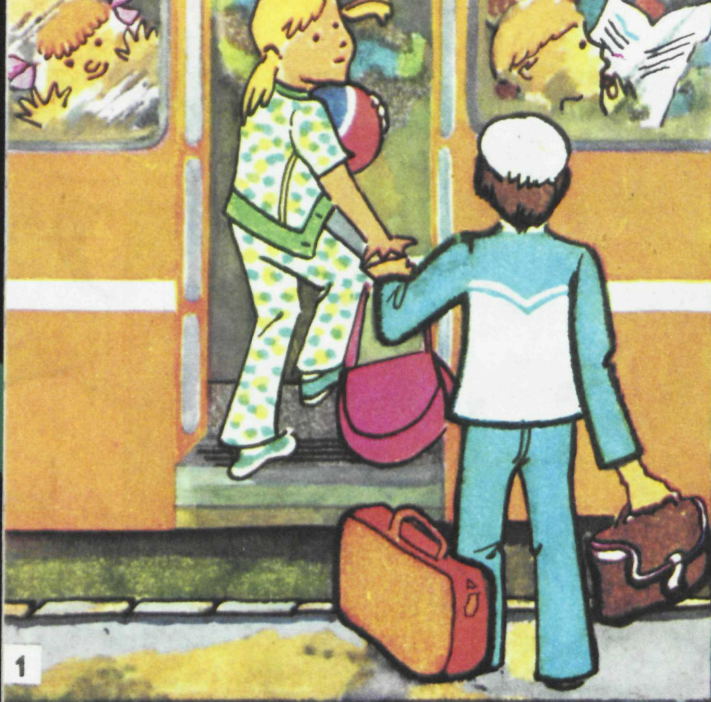
4

2

Kati ja Mati teavad, et jalgrattaga tohib sõita ainult teepeenra lähedal, sellest mitte kaugemal kui üks meeter. Aga maanteel nad veel sõita ei tohi. Enne tuleb 12-aastaseks saada.

Peatuses väljuvad Kati ja Mati bussist ning ootavad, kuni see ära sõidab. Nüüd on tee hästi nähtav mõlemale poole ja Kati ja Mati võivad ohutult üle tee minna.

1 Kati ja Mati on suvel vanaema juures. Vanaema elab maal ja sinna saab sõita ainult bussiga.

5 Kati, Mati ja vanaema sõidavad poodi. Bussi ootavad nad teepeenral. Mõnikord kipub küll ooteaeg pikaks minema, aga seda aega sõiduteel mängimiseks kasutada ei või.

3 Vanaema majani on kilomeeter maad. Kati ja Mati kõnnivad nüüd vasakul teepeenral. Nii ei sega nad sõiduteel liiklejaid ja vastu tulevad sõidukid on hästi näha.

Joonistanud ANNE AARE

JALUTUSKÄIK

Ühel ilusal päeval läksid autoisa, autoema ja autolaps jalutama. Kõigepealt läksid nad parki: autoisa ja autoema karusselliga sõitma, aga autolaps mänguautomaadiga õnne proovima. Ta sai sealt mitu bensiinikomplekti. Autolaps andis autoisale ühe kommi ja autoemale teise kommi. Lõpuks sõi ta ka ise ühe bensiinikommi. Nüüd oli kõigil hea tuju ja seati samud kodu poole.

KAUPO TEIGAR
Tallinna 137. Lastepäevakodust

KAKS NUKKU

Ühel päeval läks nukk Malle nukk Kallega õue. Nukk Kalle ütles: «Hakkame koerust tegemal» Parajasti lasti naabrite väike Pontu õue jalutama. Malle võttis kutsika sülle ja küsis: Kallelt, mis edasi teha. «Rumal,» ütles Kalle. «Ega koerust tehta koera, vaid naljaga.»

HELI RAAG,
Tallinna 43. Keskkooli
III-c klassi õpilane

LÕVI HAIGUS

Elas kord loomade kuningas Lõvi. Ohel päeval levis metsas teade: Lõvi on haige, aidake Lõvi arstida!

Kõik ruttasid appi ja aitasid, kuidas oskasid: Karu tõi mett, emand Lõvi kammis isand Lõvi lakka, Siil tõi õunu, Jänku porgandit ja kapsast, Kiisu tõi koguni kuuma piima, Tiha-ne puges isand Lõvile suhu ja puhastas ta hambaid, Rebane peitsis sabaga Lõvi kurku, Orav hõõrus kuninga sabarootsu vaiguga. Aga miski ei aidanud. Lõpuks toodi kohale ka doktor Kurg, kes oli väga hea ja kuulus arst. Vaat mida kuningas Lõvi ja doktor Kurg rääkisid:

Doktor Kurg: «Kuningas Lõvi, palun öelge, mis teil valutab.»

Lõvi: «Mul valutab kurk, parem kõrv ja sabatuff.»

Doktor Kurg: «Vaatame kõigepealt kurku. Palun avage suul! Oo, teil on kurk punane, peate veel kuuma piima jooma.»

Siis pistis doktor Kurg noka Lõvile kõrva ja kui ta selle välja tõmbas, oli tal kõrvahark noka vahel.

«Vaat milles on asi!» lausus doktor. «Kae-me siis, mis sabal viga on.»

Doktor tuhnis Lõvi sabatutis, tõmbas välja kaksteist koid ja ütles: «Nüüd pidage kõik meeles: kes tahab terve olla, see hoidku puhtust ja pesku end tihtil!»

JAKO BERGSON,
Tallinna 29. 8-kl. Kooli
III-a klassi õpilane

MINU SÕBER ELAB LEEDUS

Minu parim sõber Daiva elab Leedus. Eestisse sõidab ta suvel. Daiva on meie naabrite sugulane. Kui me veel sõbrad ei olnud, võorastasime.

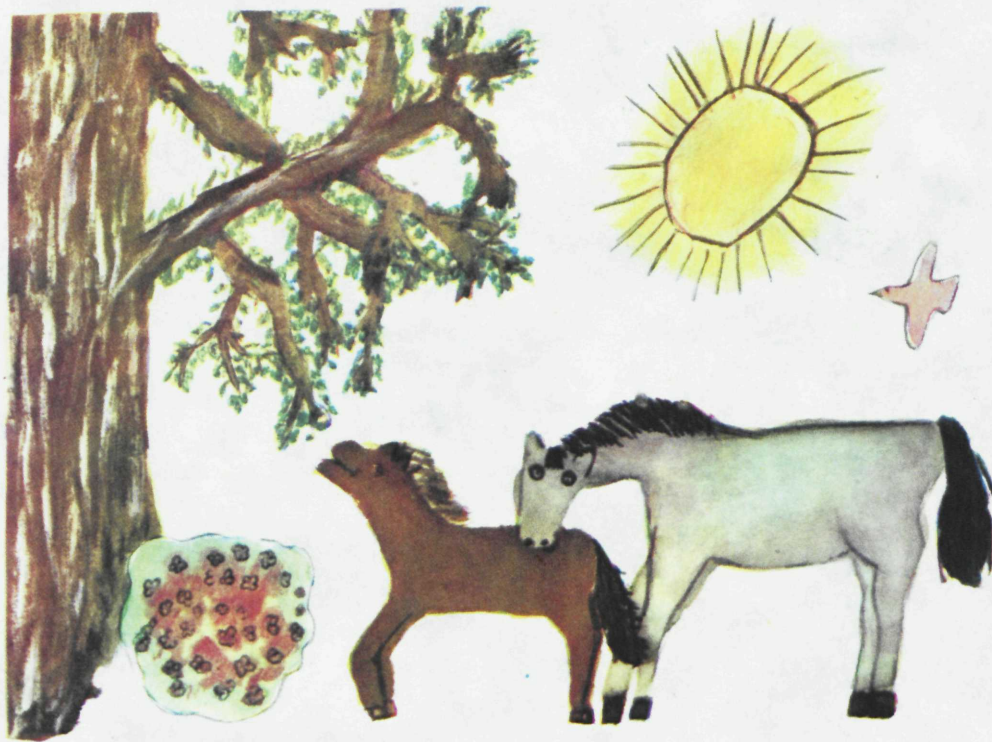
Peagi saime headeks sõpradeks.

Daiva rääkis, et Eesti on peaaegu samasugune kui Leedu. Ilmadki on meil enamasti ühesugused.

Varsti seltsis Daiva ka kõigi meie kandi lastega. Käisime koos seenel, mängisime palli. Daiva õpetas meile leedukeelseid sõnu, meie talle eestikeelseid. Juttu ajasime vene keeles. Algul sai palju nalja, kui pidime kõtega seletades oma juttu täiendama. Peagi saime teineteisest hästi aru.

Olen Daivaga kirjajahetuses. Ootan väga, millal ta jälle külla sõidab.

KAI OTS,
Ruusmäe 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

«Armastav ema» — joonistanud Tallinna 34. 8-kl. Kooli õpilane ARGO IDEON.

Esikaanel EDGAR VALTERI
joonistus «Pioneerimaleva spordipäev».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тяжелые» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии.
Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Ад-
рес редакции: СССР, Таллин, 200 101,
Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп.
Объем 2 печ. листа. Заказ № 1824. Ти-
раж 67 000.

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 7 —
1977. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse
aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets.
Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolitaju, teadus, tehnika
681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 31. V 1977. Trükkida antud 23. VI 1977. Trükkiaev 67 000. Ofsetpaber nr. 1,
60×90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-05501. Tellimise nr. 1824. EKP
Keskmittee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn, 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

VANASÖNU SUVEST

Illustreerinud EDGAR VALTER

Heinakuu ütleb: «Karja leivakott on minu põues!»
[Tähendab, et juulis on aeg loomadele heina teha.]

Jaan viis ööbiku laululood.
[Tähendab, et jaanipäeva paiku jätab ööbik laululaksutamise.]

Suvel tee saani, talvel valmista vankrit.
[Tähendab, et juba suvekuudel peab talveks ja talvekuudel suveks valmistuma.]

Viljapöllust näed peremeest.
[Tähendab, et lopsakalt kasvavat vilja on harinud hoolsad, kiduralt kasvavat vilja aga hooletud inimesed.]

Peetid töö eest, umbrohi laulu eest.
[Tähendab, kes suvel aias ei tööta, ei saa ka saaki.]

Suvi toidab talve.
[Tähendab, kuidas suvel tööd tehakse ja kuidas vili kasvab, niimoodi on inimestel ja loomadel ka talvel toitu.]

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231